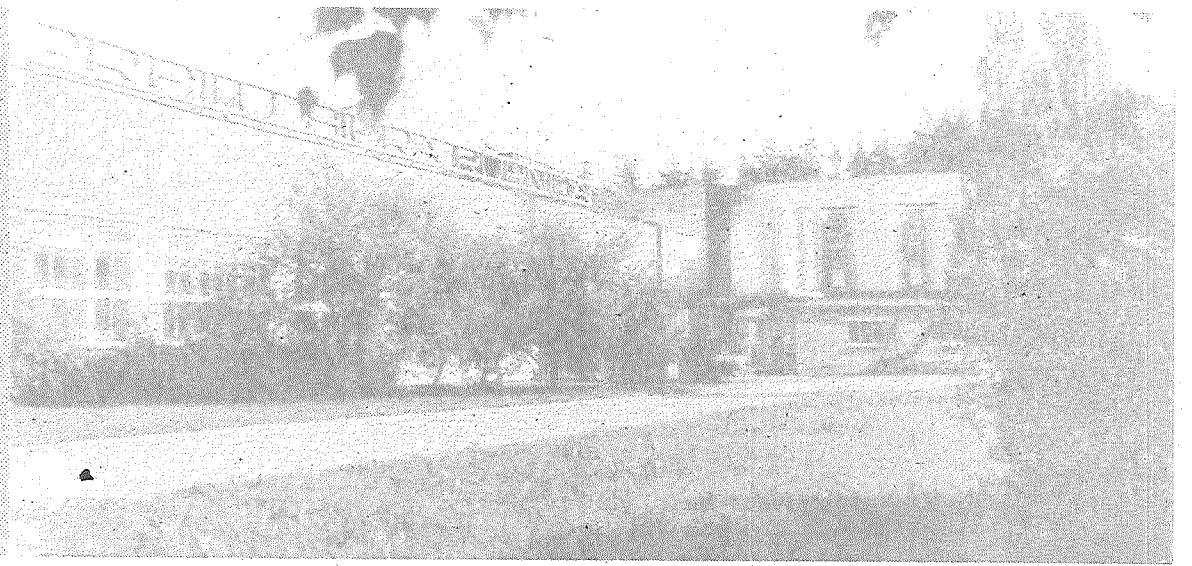

SIERA

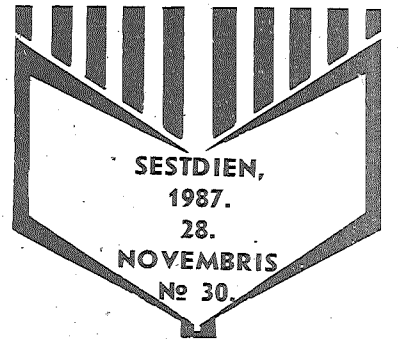
RŪPNĪCA

VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJĪETIES!

JAUNĀIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

Cena 2 kap.

Veneranda CEPLE

Ilgus gadus nostrādāja vecajā pienotavā, kura, salīdzinot ar tagadējo, bija pavisam mazītiņa. Tur viņa gatavoja biezpienu, pildīja pudelēs pilnpienu un kefīru, arī krējumu burciņās, tāpat piedalījās arī saldējuma izgatavošanā. Tas viss bija mums uz vietas, sveigs, bet tagad saņemam no Daugavpils piena kombināta, ziemā, kad ceļi ir apledojuši, dažkārt arī vešana aizkavējas. Ar modernizācijas pasākumiem piena uzpildīšanai traukos izrādījās vajadzīgas spēcīgas automātiskās līnijas. Tagad varbūt arī gribētu paši ar piena produktiem apgādāt pilsētu, bet atceļš ir daudz grūtāks.

Veneranda Ceple pierādījusi, ka ir vispusīgs cilvēks. Kad bija vajadzīga noliktavas pārzine un viņai piedāvāja šo amatu — uzņēmās. Tā arī palikusi šobaltdien.

Bronislava CIŠA

Rūpnīcā viņa ieradās jau ar bagātu dzīves un darba pieredzi. Kāda bija pirmajās dienās kolektīvā, tāda palikusi joprojām — stingra, prasīga un zinoša, bet tajā pašā laikā viņa ir arī vienkārša un saprotoša. Laikam gan katru sievieti varētu izdaiļot šīs īpašības. Ja kādam vajag sniegt palīdzību un padomu, prot vienkārši un iejūtīgi pamācīt. Tāda prasme mūsu laikos kļuvusi par zināmu deficītu, tādēļ darba biedri labprāt ieklausās viņas valodā un pakļaujas mierīgajam tonim.

Viņai pēc saviem pienākumiem ir jādzīvo līdzī grāmatvedībai, uzskaitē, jākontrolē cehu darbība no finansiālās disciplīnas viedokļa, bet uzņēmuma ražojošajām apakšvienībām visus šos gadus viņa dzīvojuši līdz ar sirdi un dvēseli.

Viņai piemīt arī tāda rakstura reāla īpašība, kā prasme no visas sirds priecāties par citu panākumiem.

Olga KIVKO

Kur citi varbūt pateiktu, ka pašlaik nav vaļas, ir jādara kāds cits darbs, tur Olga padomās, pasvārstīsies domās. Protams, ka padarot, nevis atstājot uz labākiem laikiem.

Viņa ir enerģiska, jauna, visiem līdzī jūtoša un visur līdzdarboties griboša. Tādiem cilvēkiem parasti arī daudz pienākumu uzliek, bet Oļga nebaidās. Neba jau darbs (arī sabiedriskais) ir lauzis kaulus.

Olga Kivko ir laba speciāliste, dziļi pie sirds ņem rūpes par to, lai rūpnīca ražotu kvalitatīvus produktus, norūpējusies par izejvielu kvalitāti, lai augstvērtīgāku pienu ražo saimniecībā.

Tāda jau viņa ir — nemiera gars.

Dzīve izvirza nopietnas prasības

Pēteris ZUKULIS
agrofirmas ģenerāldirektora vietnieks

Savā laikā bija tādi, kas apšaubīja jaunievedumus, ko plānoja realizēt mūsu uzņēmums, kam pievērsa uzmanību, nosodīja un nosauca par patvarību, kad mēs tajā pašā dzīvokļu celtniecībā negaidījām visus saskaņošanu un pieskaņošanu rezultātus, bet rīkojāmies avansā. Turpmākā dzīves gaita pierādīja, ka bijām uz pareiza ceļa, ka labi vien darījām, neatkāpjoties mākslīgi radītu šķēršļu priekšā. Un tagad, kad visi ceļi pavērti radošai rīcībai, kad mums liek domāt un rīkošies dzīves revolucionāras atjaunošnes garā, pamanām, ka vēl tik maz padarīts un tik daudz jāpagūst. Nav laika stāipīt stagnācijas periodā nogurušos muskuļus, ar sparū jāķeras pie jaunām iecerēm.

Grūti ir bijis pārvarēt iesīkstējušo birokrātismu, resoru barjeras, daudzu vadošo orgānu un instanču bailes no jaunā, progresīvā. Brīžiem, kā tagad izrādās, vēlī esam lauzusies caur sienu, kad varējis atvērt durvis. Tas, kas brīžiem likās pādrošs, pārāk liels un nepiemērots, tagad ir pašā laikā. Kopīgiem visiem kolektīva spēkiem izdevās panākt, ka mūsu rūpnīca ir tikai savam laikam un uzdevumiem atbilstošs normāls socialistisks uzņēmums, kuram viss vēl priekšā. Tas, ko kādreiz darījām ar lielu drošības rezervi, tagad ir pašā laikā. Katlu māju cēlām ar divdesmit gadu rezervi, attīrīšanas iekārtas — desmit piecpadsmit gadiem. Dzīvokļu celtniecības programmas risinājums devis iespēju bez nevajadzīga sprieguma savlaicīgi izpildīt partijas sociālo un kultūras uzdevumu risināšanu.

Rūpnīcās un dzīvojamā masīva izveidē ieguldīts vairāk par 13 miljoniem rubļu. Tāda ir mūsu materiāli tehniskā bāze, no kuras iesākts pašrīcības un pārkārtošanās ceļš.

13. piecgadē ieplānota jauna rekonstrukcija, siera ceļā jānomaina iekārta pret vēl modernāku un ražīgāku, jāatgriežas pie iecienītā «Cedera» ražošanas. Bet līdz tam laikam vēl jāatrisina vairāki, jau pilnīgi izkonkrētizēti uzdevumi:

- jāuzbūvē autocisternu mazgāšanas ceļš, lai neveidotos rindas, šoferiem gaidot savu kārtu,
- jārekonstruē ūdens dzesēšanas sistēma, lai uzlabotu produkcijas kvalitāti piena cukura un citos ceļos,
- jārekonstruē ūdens piegāde katlu mājai, jāpabeidz siltumtrašu būvniecība uz cietes rūpnīcu un līnu fabriku, jāuzceļ trīs reizes jaudīgāks dūmeņu (līdz 100 metru augstumam), apgādājot to ar ierīcēm kvēpu un kaifīgo vielu noplūdes novēršanai, lai nodrošinātu kurināmā pilnīgu sadegšanu,
- rūpnīcas dienvidu malā jāuzceļ cietes rūpnīcas filiāle, kur ražosim konfektes un pārstrādāsim siera, vājpiena un citu produktu pārpalikumus,
- jāuzceļ divas jaunas 18 dzīvokļu un viena 60 dzīvokļu māja.

Dzīve izvirza nopietnas prasības. Mēs esam gatavi to īstenot.

Bronislavs SONDORS

Arvīds BALODIS

Jānis STRODS

Jānis TIMOŠENKO

Jānis PASTARS

PARTIJAS PIRMORGANIZĀCIJĀ

Gadi un cilvēki

Piecpadsmit — daudz tas ir vai maz? Rūpnīcas vēsturei — maz, bet vienam cilvēkam — liela daļa no darba stāža. Visi esam kļuvuši par piecpadsmit gadiem vecāki, bet arī pieredzējušāki, jo esam izgājuši lielu darba skolu partijas pirmorganizācijas vadībā. Sekretāres amatā strādāju nesen, bet partijas pirmorganizācija ir vadījusi kolektīvu, no kura lielākā daļa palika strādāt jaunajā siera rūpnīcā, no tiem laikiem, ko mēs saucam par siera rūpnīcas pirmsākumiem, līdz mūsu dienām.

Komunisti ir uzņēmuma vadītāji un inženiertehniskie darbinieki, vienkāršie strādnieki, vada sabiedriskās organizācijas. Vārdu sakot — vienmēr notikumu un dzīves virpulī. Gribas teikt, ja mums pietrūktu šo cilvēku, rūpnīca nekādā ziņā nebūtu tā, kas ir. Nebūtu tāda. Par prasmīgu organizatoru, labu lietpratēju, spējīgu pārliecināt un vest līdz kolektīvu, enerģisku darbinieku visus šos gadus sevi apliecinājis rūpnīcas direktors, tagad agrofīrmas ģenerāldirektora pirmais vietnieks Pēteris Zukulis. Viņu nekad

nav atstājušas jaunā priekšnojautas, ticība nākoņai.

Mēs ar pateicību pieminam tos, kuri piedalījās rūpnīcas izveidē, kuri būvēja to pilnīgi no jauna, ar drošu pārliecību, ka jāstrādā vērienīgi. Savlaicīgi (1981. gadā) tika veikta pārkārtošanās un pārorientēšanās uz ražošanas modernizāciju, izdarot virkni pārkārtojumu — ceļu rekonstrukcija, automātiskās līnijas un tamlīdzīgi. Šis process turpinās — rekonstrukcijas, atdzimšanas prieku pārdzīvo tādi svarīgi iecirkņi, kā katlu māja un atkritumu iekārtas.

Kolektīvs lepojas ar to, ka strādā skaistos un labi iekārtotos cehos, kur kārtības uzturēšana ir pašu ziņā, par automatizēto līniju efektīvu funkcionēšanu, par plašajām un ērtajām ģērbtuvēm, ēdnīcu, atpūtas istabām, pārvietojamo bibliotēku,

sarkano stūrīti, telpām, kur notiek politisko mācību nodarbības.

Piecpadsmit mūsu jaunās rūpnīcas pastāvēšanas gados strādnieki saņēmuši vairāk par 220 dzīvokļiem. Pilnīgi klajā vietā izaudzis jauns dzīvojamais mikrorajons pie Daugavpils ielas — tajā tagad jau divas jaunas ielas — A. Uptiņa un Saltupes. Tiem, kuri te dzīvo, durvis vēris veikals, medicīniskais punkts, uz beigām rit kompleksa sporta laukuma izbūve, tāpat arī istabas darbam ar bērniem un stacionārajam sadzīves pakalpojumu punktam.

1972. gada decembrī mūsu pirmorganizācijā bija 6 komunisti, pašlaik rindu skaits pieaudzis līdz 40 cilvēkiem. Tās papildinājušas ar labākajiem darba darītājiem, apzinīgākajiem strādniekiem. Tagad mums ir viena PSKP biedru kandi-

dāte — komjaunatnes pirmorganizācijas sekretāre Anna Skapare.

Par katru no viņiem var pastāstīt daudz laba, to viņi arī pelnījuši, nesavīģi savas spējas un talantus atdodami uzņēmumam, kurā strādā. Aparātists Jānis Timošenko, galvenais inženieris Viktors Martinovs, celtnieku brigadieris Mihails Golcins un citi ne tikai cēlušī un veidojuši rūpnīcu, bet arī tagad ir tās visdzīvākajās vietās. Kopš jaunās aizsākumiem strādā komuniste sviesta ceha vecākā meistare Marija Dzene, mehāniķis Vasilijis Žarkovs, sanitārdienesta darbiniece Sofija Valainisiera meistare Zoja Gulbīnska un citi.

Vera FIĻIMONOVA,
partijas pirmorganizācijas sekretāre

No strādnieces — līdz vadītājai

Savas profesijas ļaudis mēs nereti nosaucam par piensaimniekiem. Tādā apzīmējumam ir dziļš pamats. Kāpēc ne ražotāji, kuri iegūst šo visvērtīgāko lopkopības produktu un izlemj tā likteni, bet gan pārstrādātāji tiek saukti par saimniekiem? Ražotāji paši vien nespēj patērēt visu to, ko iegūst no gotiņām, liela daļa paliek pāri un nonāk citu galdā. Bet jau dažādos, īpaši sagatavotos veidos. Un tieši no pārstrādātājiem atkarīgs, kādi būs šie piena produkti. Katram no tiem ir savas īpašības, kas saglabātas no pirmatnējā veida — no izejvielas, un iegūtās pārstrādes procesā.

Vēl nesen mūsu rajonā, tāpat kā citur, bija sazarots pienotavu tīkls. Bija arī krejotavas, kurās ar separatoriem atdalīja krējumu. Sieru ražoja vienīgi mājas apstākļos, sviesta ieguve bija ieguvusi zināmu rūpniecisku pamatu. Tālāk attīstoties piena rūpniecībai, transportam, sīkās un mazjaudīgās pienotavas un krejotavas kļuva nevajadzīgas. Izveidojās zonas pienotavas, kur uz vietas ražoja arī sviestu, bet sešdesmito gadu sākumā notika plaša industrializēšanās, izveidojot kombinātus, apvienības, specializējos pēc produkcijas veidiem. Piemēram, plašu un modernu piena produktu kombinātu uzcēla Rēzeknē, Daugavpilī, modernas rūpnīcas izauga Ludzā, Cēsainē, Preiļos, Krāslavā, kur jau ir specializācija. Piemēram, mēs galvenokārt esam siera ražotāji, krāslavieši — sausā vājpiena un tamlīdzīgi. Kombināti, kuru sastāvā ietilpst šīs rūpnīcas, izgatavo arī mūsu novadam

netradicionālos produktus — iebiezinātu pienu, saldējumu, konfektes, ar šokolādi bagātinātus sierņipus un citus izstrādājumus.

Tagad mēs protam ražot vairāku šķirņu sieru.

Šis ievads man bija vajadzīgs, lai parādītu, kā un kādos apstākļos veidojusies mūsu uzņēmuma realizācijas priekšnieces Zoja Gulbīnskas darba biogrāfija.

Viens no pirmajiem nozīmīgākajiem viņas dzīves posmiem saistīts ar Rožupes pienotavu. Kā visas līdzīgas, tā arī šī iestāde pēc tolaiku prasībām bija universāla.

Kad tika likti pamati mūsu siera rūpnīcai, Zoja Gulbīnska sāka strādāt par vecāko meistari siera ražotāju kolektīvā.

Un izgādājās tā, ka viņai vajadzēja vadīt darbu arī tad, kad siera ceha ļaudis strādāja sava iecirkņa rekonstrukcijas apstākļos, kad gan cilvēku apziņu vajadzēja ievirzīt principiāli jaunā gultnē, gan arī pavisam savādāk sākt izturēties pret darba uzdevumiem. Nebija nemaz tik viegli apgūt jaunās tehnoloģiskās iekārtas.

Tagad mēs savu realizācijas nodarbes priekšnieci Zoju Gulbīnsku (attēlā) nevaram iedomāties citādu kā gudru vadītāju un prasmīgu darbuzzinātāju, kāda viņa ir daudzziem siera ražotājiem. Uz viņu var palauties — izdarīs, panāks, noorganizēs.

Marija DZENE,
sviesta ceha vecākā meistare,
Latvijas PSR Valsts prēmijas laureāte.

VIKTORS MARTINOVS,
galvenais inženieris:

«...Ir tāds puisis»

Ar šiem plaši pazīstamajiem un daudznozīmīgajiem vārdiem gribas sākt parādīt par tādu mūsu rūpnīcas cilvēku, kuru visi pazīst. Par sevi viņš daudz nerunā, arī citi par viņu nemēdz plāpāt. Bet ja pienāk laiks, pie viņa iet pēc palīdzības. Viņš var palīdzēt, arī viņa padoms liekams lietā. Šis puisis ir Vasilijis Žarkovs. Piena rūpnīcas sistēmā viņš strādā kopš 1970. gada, kad beidza tehnoloģijas un mehanizācijas tehnikumu Rīgā.

Darba ceļu iesāka, strādājot par tehnoloģiskās iekārtas atslēdznieku Susejas pienotavā, tad sausā vājpiena fabrikā Krāslavā. Un, jau ieguvis zināmu pieredzi, pēc diviem gadiem ieradās mūsu siera rūpnīcā. Ļoti vērtīgi izrādījās tas, ka viņa ierašanās sakrīt ar modernās iekārtas montāžu uzņēmumā. Viņam bija laba skola tehnoloģiskās un palīgiekārtas uzstādīšanā, tās izmēģināšanā un palaišanā darbā. Vēlāk palīdzēja efektī-

vāk organizēt šīs sarežģītās importa iekārtas komplekta tehnisko ekspluatāciju.

Mūsu uzņēmumā Vasilijis Žarkovs ieņēma inženiera mehāniķa amatu, taču praktiskā darba apstākļos viņam gadījās arī, tā sakot, atceļoties jaunību un izpildīt vienkārša atslēdznieka pienākumus. Nācās arī aizvietot rūpnīcas galveno inženieri, kad tas bija prom. Un Vasilijis vienlīdz centīgi un akurāti veica šos pienākumus. Neviens neatceras, vai kādreiz viņš būtu atrunājies, atfēcies veikt kādu no uzdevumiem, izpildīt kādu lūgumu, lai arī cik noguris.

1978. gada augustā Vasilijis Žarkovs saņēma ļoti atbildīgu pastāvīgu uzdevumu — norīkojumu par rūpnīcas galveno mehāniķi.

Viņa godīgais darbs nav palicis nepamanīts — Vasilijis Pavlovičs 1977. gadā saņēma PSRS TSSI bronzas medaļu, bet 1985. gadā izpelnījās nozīmi «Latvijas PSR gaļas un piena rūpniecības darba veterāns».

Diezgan bieži dzirdam, ka rūpnīcas produkcija tādā vai citādā konkursā ieguvusi godalgotu vietu, ka atzīmēti tās nopelni plānu un uzdevumu izpildē, tad nosauc saimniecisko un sabiedrisko organizāciju vadītājus, vecākos meistaros, meistaros, brigadieros, bet Vasilija vārds netiek minēts. Zēl gan. Jo taču visos šajos panākumos ir arī viņa daļa. Kā parasti, inženieri, mehāniķi, iekārtu regulētāji paliek «ārpus kadru», tomēr viņu nopelni nav mazais, jo kas gan cits panāk, lai visas sistēmas, iekārtas, mezzgli, līnijas darbotos saskaņoti. Bet viņš to neņem ļaunā, apzinīgi pilda savu pienākumu, kura mērķis ir nodrošināt kvalitatīvas produkcijas izlaidi.

Tāds viņš mums — Vasilijis Žarkovs. Komunistis, triju bērnu tēvs, mērķtiecīgs un nesavīģis strādnieks, augstas klases speciālists.

Mums galvenais — precizitāte

Mūsu rūpnīcas biogrāfija vēl nav gara, tomēr piesātināta ar notikumiem. Ja salīdzina ar agrākajām pienotavām un citiem sīkajiem uzņēmumiem, tad tās darba dzīve bijusi vētraina. Jau 1968. un 1969. gados, kad tika izstrādāta projektu dokumentācija toposās siera rūpnīcas celtniecībai, starp tehnoloģiskajiem rasējumiem šur tur parādījās arī automātikas elementi. Un pavisam krāsas izmaiņas bija 1980. gadā, kad dokumentācijas daudzums, atvēlētais tehnisko procesu automatizācijai, sastādīja jau trīs ceturtdaļas.

1972. gada sākumā darbā par kontroles un mērīinstrumentu ceha (kurš būtībā vēl neeksistēja) atslēdznieku iestājās J. Jaudzems un ar izbrīnu konstatēja, ka montētāji visu, ko vien varējuši, novienkāršojuši, neatzīdami par vajadzīgu strādāt pēc rasējuma.

likl lietā savu pieredzi, par kādām pat iedomāties nespēja. Kopš 1965. gada viņš bija strādājis Slokas papīra un celulozes fabrikas kontroles mērīinstrumentu un automātikas cehā, bija ar bagātu pieredzes bagāžu.

Nepagāja ilgs laiks, un vēl pirms rūpnīcas palaišanas — 1972. gada 30. novembrī viņam gandrīz viss bija kārtībā. Tā paša gada vasarā rūpnīcā bija ieradies arī metroloģiskā dienesta vadītājs S. Makovejskis, kurš pie mums nostrādāja astoņus gadus. 1973. gadā atnācu strādāt arī es pats.

Šī tehniskā revolūcija mums bija jāpārdzīvo 1980. gadā, kad, paralēli produkcijas ražošanai, nācās uzstādīt saņemtais importa iekārtas siera un sviesta ražošanai. Te nu bija pienākusi reize savu māku parādīt A. Veigulim, darbojoties kopā ar speciālistiem no Dānijas. Tagad kopā ar An-

vecākais, strādā R. Babris, S. Survilo un I. Sitnieks. Iekārta pamazām noveco, tai aizvien biežāk jāveic remonts, un šo puīšu grupai pieslēdzies E. Saliniekis. Viņu aprūpē pašlaik ir 13 analītiskās mašīnas — programmējami mikroprocesi un citi automātikas elementi, mērierīces, kas saistītas ar siera «Baltija» ražošanu un realizāciju.

1981. gadā iedarbinātā siera ražošanas līnija deva iespēju ne tikai palielināt jaudu, atvieglojot cilvēku darbu, bet arī kļuva nevajadzīgi tādi darbietilpīgi roku darba procesi, kā siera izņemšana no formām, to mazgāšana un tamlīdzīgi. Tagad vispār siera ražošanā iztiekam bez roku darba, vienīgi vēl būtu racionalizatoriem jāpāstrādā mehanizācijas jautājumu atrisināšanā realizācijas iecirknī.

Sarežģītās iekārtas mehānisko daļu apkalpo atslēdznieku brigāde A. Sma-

INTERVĒJAM BIEDRUS

Ko tu saki par savu rūpnīcu?

Saruna ar noliktavas pārzini
Venerāndu Cepli

JAUTĀJUMS: — Kas jums visdziļāk iespiedies atmiņā no šiem piecpadsmit gadiem?

ATBILDE: — Daudz bijis laba un slikta. Grūtāk mums klājās sākumā, kad ritēja celtniecība — liels bija materiālu klāsts noliktavā. Mani sajūsmīna tas, ka kolektīvs kopīgiem spēkiem palīdz atsevišķiem saviem locekļiem. Bijām un arī tagad cenšamies būt draudzīgi un izpalīdzīgi.

JAUTĀJUMS: — Kā vērtējat uzņēmuma izaugsmi?

ATBILDE: — Ar katru gadu, liekas, strādājam aizrautīgāk, ar lielāku ieinteresētību izturamies pret darbu, priecājamies par savu rūpnīcu. Mūs iedvesmo arī tas, ka uzņēmumā darbojas augstāzīmīga iekārta, ar kuru strādāt ir viegli un patīkami. Mani pašu — tas, ka noliktavas telpas ir plašas, ka tajās visu var izkārtot pārskatāmi, lai vieglāk varētu atrast. Sākumā noliktava bija tur, kur pašlaik siera kameras, vēlāk — kur tagad atrodas piena cukura cehs.

JAUTĀJUMS: — Vai gribētu atgriezties strādāt vecajā pienotavā?

ATBILDE: — Nē, negribētu vist!

JAUTĀJUMS: — Ko jūs gribētu redzēt ieviešam jaunū, ko izmainīt?

ATBILDE: — Vajadzētu jaunu notāvu un tieši ķīmiskā uzlabāšanā iepriekšējos gados no Daugavpils cehā kombināta tās saņemām tādos daudzumos, ka varēja uzreiz sadalīt pa cehiem ražošanas vajadzībām. Tagad saņemam ceturkšņa fondu ietvaros, un nav kur uzglabāt.

JAUTĀJUMS: — Ko gribat novēlēt jaunajiem?

ATBILDE: — Jaunajiem speciālistiem strādāt labāk par mums, ar lielāku atdevi.

JAUTĀJUMS: — Un veterāniem?

ATBILDE: — Neizsīkstošu darba enerģiju vēl daudzus un daudzus gadus!

Saruna ar izejvielu tehnologi

Olgu Kivko

JAUTĀJUMS: — Kā jūs vērtējat rūpnīcas izaugsmi piecpadsmit gados?

ATBILDE: — Pozitīvi. Pēc otrreizējās piedzimšanas, tas ir, rekonstrukcijas uzlabojusies darba un sadzīves apstākļi, viss siera ražošanas process ir pilnīgi mehanizēts un automatizēts. Tas padara ražotāju darbu, cilvēkiem kļūst arī patīkamāk, kad strādā modernā, mūsdienīgā ražotnē. Rūpnīca iet kopsolī ar laikmetu, cenšas darīt visu, lai atbilstu moderna uzņēmuma statusam. Vēl gribu piebilst, ka darba un ražošanas apstākļu uzlabošana, modernizācija, jauna celtniecība nav beigusies un nebeigsies, jo progress nav apturams, tam allaž vajadzīgs turpinājums.

Mums tikpat kā nepastāv dzīvokļu problēmas, bet līdz šīs piecgades beigām vairs to pat pieminēt nevajadzēs — visus strādājošos būsīm nodrošinājuši.

Tepat uz vietas saņemam kvalificētu medicīnisko palīdzību, jo ir savs medpunkts, labi apgādāts ar iekārtu, mums sniedz arī konsultācijas dažādos jautājumos. Izstrādāta un jau ieviesta jaunā bērnu dārza, sporta sekto-

ra, dzīvojamo māju būvniecība. Ir telpas sadzīves pakalpojumu pieņemšanai. Viss tiek darīts cilvēkiem un cilvēku labā, tāpēc kolektīva laudis cenšas atdarīt, pašizliedzīgi strādādami.

JAUTĀJUMS: — Jau otro gadu jūs esat sieviešu padomes priekšsēdētāja. Dažos vārdos, lūdzu, pastāstiet par šo sabiedrisko pienākumu. Kā veicas padomei?

ATBILDE: — Pieredzes vēl pamaz, tomēr cenšos, lai pašai un citiem būtu interesanti. Nevairāties no sasāpējušiem jautājumiem, tos izņemam dienas gaismā. Svarīgs darbs gaida ar to momentu, kad mūsu dzīvojamā mikrozonā būs iekārtota bērnu spēļu istaba, lai bērni tur varētu pulcēties, nevis kļūstot, atrasi interesantas nodarbtības, kamēr viņu māmiņas strādā, lai viņām ir mierīgs prāts. Esam uzņēmušas sakarus ar Aglonas internātskolu, pašiem mazākajiem tās bērniem cenšamies sniegt materiālu un garīgo atbalstu, būt viņiem māmiņu vietā. Šis darbs iecirknis ir ļoti svarīgs.

JAUTĀJUMS: — Jūsu vēlējumi jaunajiem kolēģiem?

ATBILDE: — Būt darbīgiem, nebaidīties no grūtībām. Trīspadsmitajā piecgadē sekmīgi veikt jauno rūpnīcas rekonstrukciju.

JAUTĀJUMS: — Un veterāniem?

ATBILDE: — Paldies par ieguldīto darbu un lai viņi vēl ilgi ir jauni, ar savu padomu un darbu dzīvo kopā ar jaunajiem!

Jautājumus uzdeva un atbildes parakstīja

Janīna PAUNIŅA,
arodkomitejas priekšsēdētāja

palicis tas pats — sviesta meistars, bet cik tajā nācis kļāt jauna!

Saka, modernos ražošanas apstākļos, kur viss precīzi noteikts ar tehnoloģiskajiem procesiem un cikliem, kur ir augsts ražošanas līmenis, cilvēks it kā kļūst par mašīnas piedēkli. Viņam sevī jāizstrādā automatiskums kustībā, jāpakļaujas mašīnas darba monotonismam. Varbūt, bet attiecībā uz Ēvaldu jārunā par izņēmumiem, novirzēm — viņam piemīt gan vērtīgums un augsta profesionāla meistarība, taču bieži vien izšķirošā loma ir piensaimnieka intūcijai. Un tā viņu nav pievilusi. Laikam jau tāpēc, ka Ēvalds prot sīki analizēt kļūdas, neveiksmes un tūlīt pat izdarīt secinājumus, ieviest korektīvas, steidzīgi novērst trūkumus. Tātad, būt draugos ar jaunradi.

Bet visvairāk laikam gan darbabiēriem patīk Ēvalda Reinīka radošais gars. Var jau sviestu ražot arī, tā sakot, mehāniski, bez dvēseles — ir taču izstrādāti un ieviesti sen pārbaudīti standarti, ir tehnoloģiskā līnija un izejvielas, kuras tāpat būtu jāpaliek par nemainīgu lielumu. Dēri tikai savu darbu un neliecības zinīs, kas no tā iznāks: pats taču nevari ielīst sistēmā, vai doties slaukt govīs fermā. Tā strādā daudzi. Tomēr Ēvalds katrā produkta partijā, ko izgatavo rūpnīca, ieliek daļu no savas jaunrades. Un tādēļ jau sviests nav gluži parasts, mehāniski taukvielu atdalījums no piena masas. Bieži tiek rīkotas dažādas skates un konkursi, un tie tad arī parāda, ka strādājis augstas klases meistars. Sviests kā jau sviests, tomēr tas ir labāks par daudziem citiem, citur ražotiem. Viņš pastāvīgi saņem godalgotās vietas mūsu republikā. Bet nesen izvirzījās arī valsts mērogā — šogad septembrī Igaunijā Vissavienības skatē iegūta trešā vieta un diploms.

VALIJA ŽIHARE,
vecākā ekonomiste:

«Esam bijuši mērķtiecīgi»

Pirms piecpadsmit gadiem uz triju pienotavu — Preiļu, Rožupes un Aglonas — bāzes, tās apvienojot, likti pamati siera rūpnīcai. Zināms, cik tur augstā līmenī bija mehanizācija, kāda bija darba organizācija. Iekārta — mazražīga un nepilnīga. Vajadzīga bija liela ticība spēkiem, lai uz šiem pamatiem redzētu perspektīvu. Bija vajadzīga arī nojauta, sevišķi vadītājiem, lai nekļūdīgi spētu uzturēt pareizo ceļu.

Pirmajā darba gadā sierotava izgatavoja 1222 tonnas sviesta un 813 tonnas siera. Piena cukura cehs tolaik vēl tikai sāka veidoties, beidza iekārtas montāžu un pārbaudi darbā. Gada laikā ražotās produkcijas apjoms sastādīja 7,3 miljonus rubļu. Projektēto jaudu sasniedzām 1975. gadā un ražojām produkciju par 11,5 miljoniem rubļu. Tajā skaitā pa veidiem: 1492 tonnas sviesta, 2207 tonnas siera un 393 tonnas piena cukura.

Un tā mērķtiecīgi, neatlaidīgi mūsu kolektīvs ir virzījies uz priekšu. Pēc rekonstrukcijas 1981. gadā tā jauda ievērojami palielinājās. Ja agrāk vienā maiņā ražojām sešas tonnas sviesta, tad tagad jau par vienu vairāk, siera izgatavošana dubultojās — no 4,3 tonnām pieauga līdz 7,3 tonnām, tāpat arī piena cukura — no 0,7 līdz 1,6 tonnām.

Kopš šī jaunā pavērsiena gada rūpnīca ir krietni augusi, pārveidojusies, nobriedusi, savādāki kļuvuši cilvēki — strādīgāki, radošāki. Tālab arī panāku-

mi nav likuši gaidīt — tie ir rokā.

Mazliet ieskaļsimies uzņēmuma darba rezultātos aizvadītajos šī gada desmit mēnešos. Raksturīgi, ka ne tikai šogad vien, bet arī visus iepriekšējos gadus bijis vērojams kāpinājums produkcijas ražošanā. Darba rezultāti desmit mēnešos liecina, ka rūpnīca sekmīgi veiks arī gada uzdevumus visos produkcijas veidos. Kopā tiks realizēta ražošanas programma par summu 22,8 miljoni rubļu, izgatavotas 3120 tonnas sviesta, 5000 tonnas siera «Baltija» un 850 tonnas piena cukura. Augstākās kvalitātes produkcija šajā daudzumā sastādīs 75 procentus.

Sviesta ražošanā iegūto vājpienu un piņņas izmantojam rūpnīcas palīgsaimniecībā un izsniedzam piena piegādātājiem, no sūkalām, kas paliek no siera vārīšanas, ražojam piena cukuru, sabiezinātās sūkalas un lopbarības produktu laktomiksu. Piena cukuru izmanto farmaceitiskajā rūpniecībā bērnu produktu ražošanā, sabiezinātās sūkalas — maizes cepšanai un konfekšu ražošanai. Tā ka nekās neiet zudumā.

Laktomiksa ražošana apgūta tikai šogad, to pieprasa rajona saimniecības.

Līdz šīs piecgades beigām mūsu uzņēmumam jāsasniedz ievērojami augstākas robežlīnijas par tām, kādās esam pašlaik. Tas nozīmē, ka būs jāstrādā vēl nopietnāk un spraigāk.

NO LASĪTĀJU POĒTISKAJĀM BURTNĪCĀM

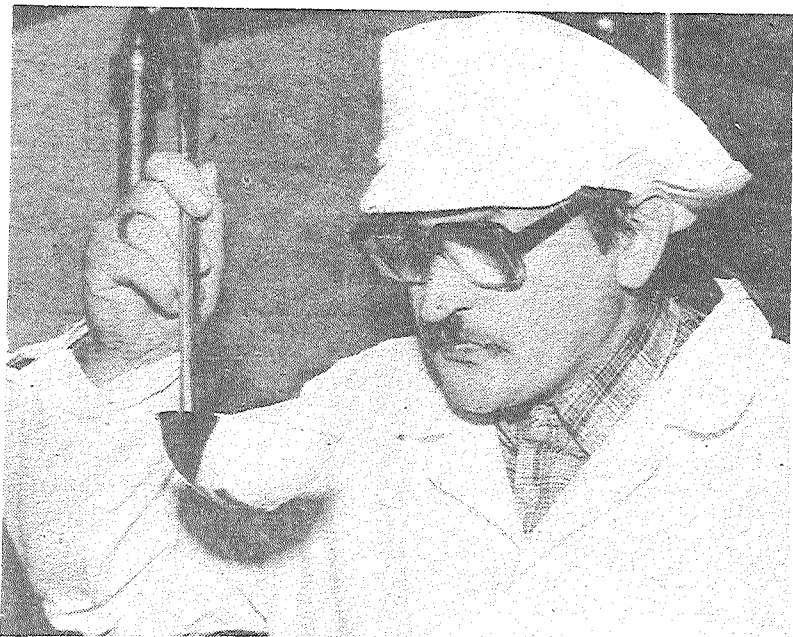
VELTĪJUMS

Ak, rūpnīca, tavs vārds ir rūpes,
Tavs vārds ir darbs no dienas dienā.
Tavs katlu mājas dūmen's kūp —
Tiek ražots siers aiz tavām sienām.

Tu esi augusi no dienas dienā,
Tev bijis liels un ražens kāpums.
Tu liedzusi laudis saimē vienā,
Pirms gadiem piecpadsmit tev bija sākums.

Jānis JAUDZEMS

Uzticība amātam

Ir tādi cilvēki, kuri, aizrauvisies ar savu darbu, nepamana, kā paiet dienas, mēneši un gadi. Liekas, to sakrājis jau pietiekami daudz, bet pats šīs nastas nesējs nav izmainījies, palicis tāds pat mozs un darbīgs. Un tad citi ļaudis saka: «Gadiem pār viņu nav varas». Un tad ir iznācis tā, ka laiks nav paguvis viņos atstāt savas pēdas — ne grumbas sejā, ne sirmus pavedienus matos. Ja par Ēvaldu Reinīku saka — viņš ir mūsu uzņēmuma darba veterāns, tad vēl jāpadomā, vai šis iznestīgais vīrs tādām pielīdzināms.

Piecpadsmit gadi jau nav ilgs laika sprādis, lai cilvēks, kurš ir spēka gados, justu kādas izmaiņas sevī, lai tās spētu

pamanīt citi. Mūsu pilsēta nav liela, visi pazīstami, tepat satiekami dienā. Dzīvojam un arī gadus skaitām vienā faktā. Droši vien daudziem liekas, ka Ēvalds kāds bija vecajā Preiļu pienotavā, kur strādāja par sviesta meistaru, tāds arī tagad. Vēl varētu pateikt, ka viņam «uz pieres rakstīts», ka strādā piensaimniecībā — tā sakot, ir tipisks šīs nozares pārstāvis.

Kaut gan formu šajos gados Ēvalds saglabājis, tomēr saturs ļoti stipri izmainījies. Vai maz var salīdzināt veco cehu, kurā bija minimāla iekārta sviesta ražošanai, ar šo, kur viņš strādā tagad spoži mirdzošā cauruļu mežā, starp jaudīgām ierīcēm. Formāli amats

vadībā — abi un šīs brigādes loceklis remontatlēdznieks A. Upenieks mūsu rūpnīcā strādā kopš tās pirmajām dienām.

Paralēli notika arī sviesta ceha rekonstrukcija, uzstādot no Vācijas Demokrātiskās Republikas piegādāto iekārtu. Nedaudz vēlāk saņemām pastērizēšanas līniju un vēl vienu līniju «Alfa-Laval-Vulkan», to montējā un palaišanā veiksmīgi strādāja KMI un A ceha brigādiēris J. Jaudzems ar M. Salinieku — prasmīgi sava darba meistari, J. Ausējs, kurš strādā no rūpnīcas pirmsākumiem un kvalitatīvi veic uzdevumus, A. Mukāns, J. Kivriņš.

Piena cukura cehā mums vēl daudz darāmā mehanizācijas un automatizācijas jomā. Te daudz pūļu ieguldījis inženieris mehāniķis E. Olševskis

Jaudīga mums ir katlu māja, kur darbus vada V. Ivanovs, ar katru gadu te palielinās iekārtas koncentrācija, reizē ar to pieaug automatizācijas, kontroles un mērīstrumentu sarežģītības pakāpe. Ar visu lieliski tiek galā

KMI un A remontatlēdznieks N. Ananjevs ar palīgu L. Kunceviču. Vienmēr kustībā ir izdomas bagātais remontatlēdznieks J. Onskulis. No katlu operatoriem uzteicama arī G. Pastora maiņa.

Saldēšanas iekārtu ceha priekšnieka E. Nemiro rūpju bērns ir kompresoru cehs, kurā tāpat ik gadu tiek uzstādīti papildus aparāti, jo tehnoloģiskās iekārtas, kas pastāvīgi uzlabojas, prasa aizvien lielāku ledus ūdens un saspiegtā gaisa patēriņu. Drošības automātiskas apkalpes te veic V. Bricis, tāpat arī ilggadīgais mašīnists J. Placinskis.

Lai ražošanā operatīvi varētu vadīt sarežģītus tehnoloģiskos procesus, nepieciešami ātri un efektīvi sakari starp cehiem un nodalām. To nodrošināšanai bija uzstādīta automātiskā telefonu stacija ar 40 abonentiem, bet 1981. gadā nomainīta ar modernāku iekārtu UATSK — 50/200 ar ietilpību — 100 abonentu, tās darbībai seko V. Fadeikins.

Jānis VEIKULIS,

Dziedot mūžu nodzīvoju

Kas var mani aizrunāt,
Kas var mani aizdziedāt!
Es jau biju to ļautiņu —
Dziedātāju, runātāju.

So tautasdziesmu mēs bieži pieminam savos koncertos, un tā kļuvusi par etnogrāfiskā ansambļa sava veida vadmotīvu. Mūsu tauta par sevi saka — no neatminamiem laikiem bijusi dziedātājtauta. Dziesma palīdzēja sūrajā darbā, palīdzēja prieks, nolīdzināja ceļus uz cilvēku sirdīm, satuvināja, uzmundrināja. Piedarbā, tīrumā, plavā — visur ļaudis dziedāja, ļāvās krāšņo melodiju vilinājumam. To skaistums arī viņus pašus padarīja skaistākus. Ja bija jāizgavilē prieks, tad tas kļuva vēl lielāks, uzzināja citi un gavilēja līdz, ja bija jāslīgst skumjās, tad arī ar visu sirdi. Lai nelaime, bēdas, pārestības izskan dziesmās, tad kļūst vieglāk.

Tautas dziesmotajā folklorā ir viss — cilvēka mūža ritums, darbs, sēta, daba, savstarpējās attiecības, ticība nākotnei un pamudinājums uz to.

Mūsu novada tautas dziesmas pratušas saglabāt daudz tāda senatnīga, pirmatnēja, kas citos novados zudis no ļaužu atmiņas, nav vairs atrodams. Saglabājies savdabīgums, ko mēs nedrīkstam pazaudēt. Kā koks nevar dzīvot bez saknēm, tā cilvēks bez savas folkloras.

Izrādījās, ka mūsu rūpnīcā ir vairāki cilvēki, kam sirdij tuva folklorā, kuri nevar iztikt bez tautas dziesmām, un kuriem ir arī skanīgs balsis. Tā, kā teiktu folklorā, reiz kādā jaukā dienā (jaukā tādēļ, ka tas viss notika) sanācām kopā un nolēmām, ka nu tā turpmāk nevar dzīvot un jārada sava dziesmu biedrība. Varu nosaukt arī konkrētu dienu — tas bija 1986. gada 17. februārī — nodibinājās siera rūpnīcas etnogrāfiskais ansamblis. Tāpat, mūsu dziesmotājam mūžam drīz būs divi gadi. Pavisam vēl jauns bērniņš. Bet vīrus jau neskata no cepures. Par vadītāju paaicinājām ļoti radošu, lielu sava novada tautas dziesmu mīļotāju un popularizētāju Jāni Teilānu. Viņš piekrita, un darbs sākās. Drīz vien jau varējam skatīties konkursos stāties līdzās tādiem kolektīviem,

viem, kuri bija paguvuši ar savām balsīm pieskandināt plašu pasauli.

Beļ, kā mēdz sacīt, no nekā mūsu ansamblis tomēr nav radies. Daudzi no dalībniekiem jau sen izgājuši publiskās dziedāšanas «kaujas krīstības» — esam piedalījušies kultūras nama korī, bijuši lielo Dziesmu svētku dalībnieki. Piemēram, Marija Laurenoviča, Anna Glužina, Vanda Ļutinska, Jānis Vilcāns, arī es pati un citi. Tāpēc, ka kodols ir spēcīgs, tad mūsu ansamblis raksturo muzikalitāte, disciplinētība un darba liela mīlestība. Katram, protams, ir savas rūpes, savas steidzamas un neatliekamas darīšanas, tomēr visu liekam pie malas un divas reizes nedēļā sanākam uz mēģinājumiem, lai būtu kopā ar dziesmu.

«Mēs laikam vairs nevarētu dzīvot bez sava ansambļa un bez dziedāšanas» — reiz teica Veneranda un Staņislavs Skuteļi.

Nevarētu gan!
Domāju, ka visiem ansambļa dalībniekiem dziesma nu kļuvusi par neatņemamu dzīves sastāvdaļu. Un tālab visi ir uzslavas cienīgi. Mēģinājumus cītīgi apmeklē Juris Pastars, Bronislava Prikule, Aina Pastore un daudzi citi.

Ansamblis turpina augt, papildināties — šogad uzņēmam jaunos dziedātājus Eduardu Olševski, Janīnu Jakovļevu un Valēntīnu Tropu.

Ar panākumiem darbojas arī vidējās paaudzes deju kolektīvs, kurš tāpat dibināts nesen, bet parādījis, ka ir daudzsološs. To vada Silvija Kurtiņa sadarībā ar mūziķi Bronislavu Kokorieiti. Jau atklāts arī panākumu rēķins — izcīnīta I vieta rajona skatē, bijušas uzstāšanās savās mājās, Rīgā un kaimiņrepublikā — Baltkrievijas Mioros. Par veiklākajiem un atsaucīgākajiem dancotājiem jāmin Janīna un Antons Veiguļi, Vilnis Smilga, Raimonds Babris, Gaida Ivanova un citi.

Dzīdot viņi izdzīdoju
Sovu dorba nedēļu.
Izdzīdoju maizes klaipu,
Sovu svīsta bunduleņu.
Olga KIVKO,
folkloras ansambļa vecākā

Etnogrāfiskais ansamblis

Vidējās paaudzes deju kolektīvs

Attīstam palīgsaimniecību

Pamati palīgsaimniecībai likti un veidoti reizē ar rūpnīcu pašu, bet par kaut cik nopietnas attīstības sākumu varam runāt jau ar 1980. gadu, kad saimnieciskā kārtā tika uzbūvēta mitne 100 cūku vienlaicīgai nobarošanai. Gadā te izaudzējam un nobarojam trīs simtus bekonu, no šīs fermas sava uzņēmuma strādniekiem realizējam

186 centnerus gaļas.
Lai paši lopus varētu nodrošināt ar barību, 1983. gadā palīgsaimniecības rīcībā nodots zemes gabals ar kopīgo platību 182 hektāri, kur aramā zeme sastādīja 38 hektārus. Taču, lai no tās varētu ko saņemt, vispirms bija jāveic melioratīvie un kultūrtehnikie darbi, jo šīs platības bija pār-

purvotas. Bija nepieciešams uzbūvēt arī ceļu. Tas viss saimnieciskā kārtā tika iesākts tajā pašā gadā. Daļu arī izdevās nosusināt, tā bija likti pamati barības ražošanai barokļiem!

Darbus turpinājām 1986. gadā, objekta nosusināšana pabeigta šogad trešajā ceturksnī, līdz ar to aramzeme paplašināta līdz 66 hektāriem. Tur audzējam graudus un apmainām pret spēkbarību. Tā kā šī zeme nav vēl iekopta, tai vājš humusa slānis, mums nepietiek arī minerālmēsli, tad ražība

palielinās lēni — gadā par diviem centneriem graudu no hektāra. To kopievākums ir ap 250 centneriem.

Tagad mums ir tāda bāze, kura ar barību spēj nodrošināt 450 cūku nobarošanu gadā. Tagad paplašinām fermu, kas ir pie rūpnīcas, jaunajā mītnē visi darbietilpīgie procesi būs mehānizēti, strādājošo darbs līdz ar to kļūs ražīgāks.

1984. gadā uzceltas siltumnīcas ar 840 kvadrātmetrus lielu derīgo platību. 1986. gadā, piemēram, tur izaudzējam 25 centnerus dārzeņu, 21000

ziedu par attiecīgi 6,7 un 18,1 tūkstotī rubļu.

Šie rādītāji krasi palielināsies 1988. gadā, jo pilnībā tiks pabeigta siltumnīcu platību paplašināšana. Papildus uzbūvētas 200 kvadrātmetru segtās platības ziedu audzēšanai un 1200 kvadrātmetri — dārzeņu audzēšanai.

Realizējot vairāk produkcijas, uzlabosies palīgsaimniecības ekonomiskie rādītāji.

Evalds DAUKSTS,
siera rūpnīcas palīgsaimniecības vadītājs

HUMORS BEZ SATĪRAS

Pirms 113 gadiem...

No Iekšzemes

Kā Rīgā krējumu taisa, par to mums ziņo šis piesūfījums: Pats redzēju, kamēr dzīvoju Jelgavas Ārīgā, Baznīcas ielā, kā mūsu nama saimniece ar krējumu darīja, kad to priekš pārdošanas sagatavoja. Tā pirkā no piena ievēdējiem — pašai neviena lopa nav — 5 stopi šķidru krējumu un tik pat daudz sliktā piena, abus salēja kopā un uzvārīja; tad šim šķidram virumam piemaisījuse stērķeļu miltus, tā kā šķīstums palika krējuma biežumā, viņa pārdeva to par uzvārītu saldu krējumu. Nu pat vēl dabuju dzirdēt, ka tā tāda vizē savu andēli joprojām strādājot.

A. BR.
«Baltijas Vēstnesis»
1874. gada 5. jūnijā

...Un tagad

Mūsu rajonā

Kā tikt pie lieliem izslaukumiem un labākās slaucējas go- da, kolhoza «Zelta grauds» Upeslīču kompleksa govju mehānizētās slaukšanas 1. klases meistare Petronellija Šķestere, kura dzīvo saimniecības pirmajā augstceltnē — astoņu dzīvokļu mājā, bija nonākusi patstāvīgu pārdomu un pieredzes rezultātā: pienu slauca virsū ūdenim, ar kuru govij mazgāja tesmeni. Kad fermā ierīkoja slaukšanas iekārtu un piena vadu, izslaukumi cēlās visām grupām — pienu laida kopā ar vada mazgāšanai izlietoto ūdeni. Petronellija Šķestere, lai saglabātu savas līderes pozīcijas, kopīgajam vadam pierīkoja papildus pievadčauruli.

B. K.-A.
«Jaunais Ceļš»
1987. gada 28. novembrī

Ventilators

10

VARIĀCIJAS PAR TĒMU

PIENAPUIKA

- + No pienapuikas līdz pien-saimniekam ir tikai viens ceļš — piens.
- + Pienapuikas — šoferi, kuri ar vājienu nolaišta ielu galveno kustojumu Preiļos.
- + Viņu bērniībā tik bieži apsūkāja par pienapuiku, ka pieaudzis nolēma atbērties un kļuva par nopelniem bagātu sviesta meistaru.
- + Pienapuika — pienrūpniecības kombināta direktors.
- + Pienapuika — goda nosaukums piena preču fermā.
- + Ja pienu slauc sievietes, tad tas ir piens, ja kārtīgi puikas — tad dzīvības elektrs — pienapuiku-piens.
- + Piena āderes arī pienapuikam

jāmeklē uz zemes, nevis Piena ceļā.
+ Katram cilvēkam, arī ģenijam, ir jāiziet pienapuikas stadija.

+ Ja Preiļu siera rūpnīcā strādātu tikai pienapuikas, tā tik moderns un daudzsološs uzņēmums nebūtu vis.

+ Dažs pienapuika ceļu no fermas līdz rūpnīcai karstajos vasaras mēnešos var tikt pagarināt, kamēr autocisternā saskābst viss piens.

+ Pienapuika bija, bet zvaigznes no debesīm negrābstīja, tās atrada uz zemes.

+ Kur paliek sievietes un vīriešu līdztiesība, ja pienapuikas ir, bet pienmeitiņu — nav?

+ Pienapuika — tas skan lepnī!

Sentences speciāli par godu svētkiem sacerēja kalambūrists ekspromtists

Benedikts KAULACIS

NUMURU SAGATAVOJA:

siera rūpnīcas darbinieki M. Dzene, V. Zihare, O. Kivko, V. Martīnovs, V. Filimonova, J. Veikulis, J. Pauriņa. Fotogrāfēja — Antons Veiguļis.

Redaktors A. RANCĀNS

JAUNAIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Foto-salikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefoni — redaktoram .56652. Nodaļu vadītājiem — 56732.

Met. 1140
Pasūt. 7693

Iespēsts Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poli-grāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Dau-gavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespied-lapa.